

II OSK 1050/06 - Wyrok NSA

Data orzeczenia	2007-08-03	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2006-07-12	
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny	
Sędziowie	Andrzej Gliniecki /sprawozdawca/ Bożena Walentynowicz /przewodniczący/ Janina Kosowska	
Symbol z opisem	6010 Pozwolenie na budowę, użytkowanie obiektu lub jego części, wykonywanie robót budowlanych innych niż budowa obiektu, prz	
Hasła tematyczne	Budowlane prawo	
Skarżony organ	Wojewoda	
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną	
Powołane przepisy	Dz.U. 2002 nr 153 poz 1270 art. 184 <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.</i>	

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: Sędzia NSA Bożena Walentynowicz Sędziowie Sędzia NSA Andrzej Gliniecki (spr.) Sędzia NSA Janina Kosowska Protokolant Agnieszka Kuberska po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2007r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej P. S.A. z siedzibą w W. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2005 r. sygn. akt II SA/Gd 832/03 w sprawie ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej "P" w G. na decyzję Wojewody Pomorskiego z dnia [...] nr [...] w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę oddała skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w sprawie ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej "P" w G. na decyzję Wojewody Pomorskiego z dnia [...] ([...]) wyrokiem z dnia 7 grudnia 2005 r. sygn. akt II SA/Gd 832/03 uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Prezydenta Miasta G. z dnia 28 lutego 2003 r. zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą P. S.A. w W. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P. na dachu M. na działce nr [...] przy ul. K. w G.

Uchylając zaskarżoną decyzję oraz ww. decyzję organu I instancji Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku uzasadniał to głównie tym, że przed uzyskaniem pozwolenia na budowę nie została wydana decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla planowanego przedsięwzięcia.

Organy administracji nie dokonały prawidłowej oceny inwestycji z punktu widzenia treści art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 32 ust. 4 pkt 1 Prawa budowlanego i nie wykazały przesłanek zwalniających inwestora od obowiązku uzyskania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Fakt ograniczenia inwestycji do robót montażowych nie wyłącza obowiązku uzyskania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu - w przypadku zamiany sposobu zagospodarowania terenu. W niniejszej sprawie, planowana inwestycja zmienia sposób zagospodarowania działki, na której znajduje się inwestycja. Działka ta zabudowana jest budynkiem M. Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej stanowi wprowadzenie na terenie działki nowej inwestycji o zupełnie odmiennym od dotychczas istniejącego obiektu budowlanego charakterze. Inwestycja ta wiąże się z trwałą ingerencją w przestrzeń. Wzniesienie na nieruchomości stacji telefonii komórkowej - obiektu budowlanego, stanowi zmianę sposobu zagospodarowania tej nieruchomości, w stosunku do poprzednio istniejącego.

Zamontowanie na dachu budynku stacji bazowej telefonii komórkowej może także wywoływać skutki w sferze zagospodarowania sąsiednich nieruchomości. Ze sporządzonego w sprawie raportu oddziaływania inwestycji na środowisko wynika, że w przypadku anten sektorowych maksymalny zasięg szkodliwego promieniowania wynosi 19,3 m i występuje na wysokości od 12,1 m do 16,1 m nad poziomem terenu, w przypadku zaś anten parabolicznych maksymalny zasięg szkodliwego promieniowania występuje w odległości 5,5 m od anteny typu VHLP1-370 na wysokości 14,8 m do 15,2 m na poziomie terenu i w odległości 3,8 m od anteny typu VHLP1-220 na wysokości od 14,8 m do 15,2 m nad poziomem terenu. Organ odwoławczy wskazał, iż sfera oddziaływania inwestycji nie przekracza granic działki, na której ma być ona realizowana, wobec czego istnienie planowanego obiektu nie wywrze wpływu na sposób zagospodarowania sąsiednich nieruchomości. Ocena taka, wbrew treści art. 80 k.p.a. nie została jednak oparta na dokonanych przez organ ustaleniach faktycznych i zebranym materiale dowodowym. W decyzji nie ustalono bowiem w jakiej odległości od granic nieruchomości zrealizowana zostanie inwestycja.

Wskazać nadto należy, iż organ administracji powołując się na brak szkodliwego promieniowania w odniesieniu do budynków istniejących, nie ustalił w jakiej odległości od anten znajdują się budynki sąsiednie i jaka jest ich wysokość.

Z art. 35 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2000 r. Nr 106, poz. 1126 ze zm.) wynika, że przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę właściwy organ sprawdza zgodność zamierzenia inwestycyjnego z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Art. 33 ust. 2 pkt 3 Prawa budowlanego wprowadza wymóg dołączenia do pozwolenia na budowę decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z przepisami o zagospodarowaniu przestrzennym, a zgodnie z art. 32 ust. 4 pkt 1 Prawa budowlanego, decyzja o pozwoleniu na budowę, może

być wydana wyłącznie temu, kto złożył wniosek w tej sprawie w terminie ważności decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu jeżeli jest ona wymagana zgodnie z przepisami o zagospodarowaniu przestrzennym.

Wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę musi być zatem poprzedzone stwierdzeniem zgodności planowanej inwestycji z treścią miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz oceną istnienia i spełnienia przez inwestora wymogu złożenia decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

W niniejszej sprawie organy administracyjne obu instancji zaniechały zbadania zgodności planowanej inwestycji z treścią miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jak również oceny wymogu dołączenia przez inwestora decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. Nr 15, poz. 139 ze zm.) obowiązującej w chwili podjęcia zaskarżonej decyzji, zmiana zagospodarowania terenu polegająca w szczególności na wykonaniu, odbudowie, rozbudowie i nadbudowie obiektu budowlanego wymaga ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. W myśl art. 39 ust. 2 niniejszej ustawy nie wymagają ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu roboty budowlane polegające na remoncie lub montażu, przebudowa oraz zmiana przeznaczenia budynku lub jego części, jeżeli nie powodują zmiany sposobu zagospodarowania terenu (pkt 1) oraz roboty budowlane niewymagające pozwolenia na budowę (pkt 2).

P. S.A. reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2005 r., zaskarżonemu wyrokowi zarzucając naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w tym w szczególności:

art. 32 ust. 4 pkt 1 Prawa budowlanego,

art. 39 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym.

Wskazując na powyższe podstawy w skardze kasacyjnej wnosi się o:

uchylenie zaskarżonego wyroku w całości,

zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania według norm przepisanych.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Stosownie do art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), powołanej dalej jako p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc jedynie pod rozwagę z urzędu przesłanki nieważności postępowania, wyszczególnione w § 2 tego przepisu.

Całkowicie błędny i niczym nieuzasadniony jest pogląd wyrażony w skardze kasacyjnej, że stacje bazowe telefonii komórkowej nie zmieniają sposobu zagospodarowania terenu podobnie, jak anteny telewizyjne i radiowe. Co prawda nie zaznaczono powyżej o jakie anteny telewizyjne i radiowe chodzi, ale jeżeli chodzi o anteny nadawcze w zależności od zakresu częstotliwości i emitowanej mocy, podobnie jak anteny nadawcze telefonii komórkowej, powodują one zmianę zagospodarowania terenu również.

Należy zwrócić uwagę, że Sąd I instancji zaskarżoną decyzję oraz decyzję ją poprzedzającą kontrolował w dacie wydania tych decyzji. Stacje bazowe telefonii komórkowej zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie określenia rodzajów inwestycji szkodliwych dla środowiska i zdrowia ludzi albo mogących pogorszyć stan środowiska oraz wymagań, jakim powinny odpowiadać oceny oddziaływania na środowisko tych inwestycji (Dz.U. Nr 93, poz. 589 ze zm.) podobnie, jak i z późniejszymi aktami prawnymi w tym zakresie, były i są zaliczane do inwestycji mogących pogorszyć stan środowiska. Powyższy fakt rodzi określone konsekwencje proceduralne przy wydawaniu pozwoleń na tego typu przedsięwzięcia.

Wymóg przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko i konieczność sporządzenia raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko są przykładem tych procedur. Ustalenia raportu oddziaływania na środowisko, do czego odwołuje się skarga kasacyjna, też nie przesądzają o tym, że planowana budowa stacji bazowej telefonii komórkowej nie powoduje zmiany zagospodarowania terenu i w związku z tym nie wymaga wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w rozumieniu art. 39 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Powołana w skardze kasacyjnej uchwała składu pięciu sędziów NSA z 15 lutego 1999 r. nie wnosi niczego co by mogło mieć zastosowanie w niniejszej sprawie.

Sąd I instancji w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego prawidłowo i wyczerpująco przeprowadził analizę stanu faktycznego i stanu prawnego sprawy, trafnie odwołując się do przepisów Prawa budowlanego i ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, obowiązujących w dacie wydania zaskarżonej decyzji. Poza tym stanowisko Sądu znajduje odzwierciedlenie w dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych w tym zakresie.

Twierdzenia, iż budowa (instalacja) stacji bazowych telefonii komórkowej nie wymaga wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu i że budowa tej konkretnej stacji bazowej nie jest sprzeczna z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zawarte w skardze kasacyjnej, są całkowicie dowolne i gołosłowne, gdyż takich analiz w trakcie postępowania administracyjnego nie przeprowadzono.

Odnosząc się ponadto do treści skargi kasacyjnej należy zauważyć, iż uzasadnienie skargi kasacyjnej w żadnym stopniu nie odnosi się do przepisów powołanych na wstępie, stanowiących podstawę zarzutów naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 184 p.p.s.a. orzekł, jak w sentencji.

[Powrót do listy](#)